

– Е, добре де! Добре! Хайде, аз си отивам! Ела да ме изпратиш! Дори – недей излиза да ме изпращаш!

Излезнал старецът. Жената го изпратила. Отишъл си. Затворила Вратата. Когато погледнала зад Вратата – два съда с пари ѝ оставил.

– Ай! – казала тя. – Какво нещо! Значи... старецът... У дома е дошъл Господ!

Тя видяла първия път къде е отишъл. Вечерта старите жени се събирали. Баба ми казала на другата, че у тях е дошъл един стар човек.

– Поканихме го – казала – да яде. Не поуска! Попита ни имаме ли пари, аз му казах, че имаме. Излезна. Видях, че към Вас отиде.

– И у дома дойде. И нас попита имаме ли, нямаме ли. Аз казах, че нямаме нищо.

Не ѝ казала само, че ѝ оставил пари.

– Аз се оплаках, че нямаме нищо! Стана и си отиде.

Баба ми я попитала:

– Добре де! Ами това, дето му висеше на раменете? Остави ли ти го?

Тя отговорила:

– О, нищо не остави! Излезна. Изпратих го и си отиде.

(От ден на ден, от година на година хората Все повече не ми вярват.

Абе, дойде като тях онзи човек... приятел. По двадесет коня водеха. Кои с каруци, кои с файтони. Те бяха джамбази. Карали, карали, карали, та и техните внуци карат, живеят с тези жълтици.)